

Daniel Kitabı - Yüz Elli İki Numara

Hezekiel'in iki değneğinin sembolik anlamı: Kehanet ve kurtuluş yolculuğu

Jeff Pippenger

2024-03-22

Hezekiel kitabının otuz yedinci bölümündeki hattı ele alıyoruz; bu hat, önce Yedinci Borunun çalınışını ve Laodikya'ya yönelik mesajı belirler; bunlar, yüz kırk dört binin ordusunu meydana getirir. Ardından Hezekiel, İsrail'in kuzey ve güney krallıklarına ait iki asanın birleştirilmesini gündeme getirerek bu hattı tekrarlar ve genişletir; bu, Yedinci Borunun çalındığı zamanda Tanrısallık ile insanlığın nasıl birleştirildiği sürecinin bir örneklemesidir. İki ulus tek bir ulus olarak birleştirildiğinde Hezekiel, üzerlerinde bir kral bulunduğunu belirtir; sonra da yüz kırk dört binle akdedilen antlaşma olan ebedî antlaşmayı ele alır ve son günlerin o antlaşma halkının Tanrı'nın mabedinin aralarında ebediyen bulunacağını vurgular.

O hatta, Yuhanna'nın 1844 yılında tapınağı ölçmesini de ekledik; bu, 11 Eylül 2001'de başlayan nihai ölçümün tipini teşkil eder. Söz konusu ölçüm, Zekeriya tarafından da ele alınır; Zekeriya, Tanrı'nın adını yerleştireceği şehir olarak Kudüs'ü bir kez daha seçtiğinde bu ölçümün gerçekleştiğini bildirir. Tapınağı oluşturan unsurlar ile İsrail'in kuzey ve güney krallıklarına ait iki değnek arasında bir benzetme kuruyoruz. Mesih'in, kendi İlahiliğini yüz kırk dört binin insanlığıyla birleştirme hizmeti, kuzey ve güney krallıklarının üzerine getirilen iki bin beş yüz yirmi yıllık saçılmanın iki peygamberliğinde, iki bin üç yüz yıllık peygamberlikle birlikte temsil edilmektedir.

Hezekiel'in değneklerinin Müjde hizmetinde neyi temsil ettiğini belirlemek, Müjde hakkında temel bir anlayış gerektirir. Mesih, Meryem aracılığıyla Kendisine aktarılan dört bin yıllık kalıtsal zayıflığın ardından, bizim düşmüş insan doğamızı kabul etti. Örneğimiz olarak, iradesini kullanıp Babasının iradesine teslim olarak, bizim de irademizi O'nun iradesine tabi kılarak, O nasıl galip geldiyse öyle galip gelebileceğimizi gösterdi. İrademiz, ruhun kalesi olan beynimizde ya iyilik ya da kötülük için kullanılır.

İki dönemin işini bir döneme sığdırmak isteyen öğrenciye, bu konuda kendi bildiğini yapmasına izin verilmemelidir. Çifte iş yükünü üstlenmek, birçokları için zihnin aşırı yüklenmesi ve uygun bedensel egzersizin ihmal edilmesi demektir. Zihnin, zihinsel besinin aşırı fazlasını kavrayıp hazmedebileceğini varsaymak makul değildir; mideye dinlenme araları vermeksizin sindirim organlarını yüklemek ne kadar büyük bir günahsa, zihni aşırı beslemek de o kadar büyük bir günahdır. Beyin, insanın bütün varlığının kalesidir; yeme, giyinme ya da uyuma konusundaki yanlış alışkanlıklar beyni etkiler ve öğrencinin arzu ettiği iyi bir zihinsel disiplini elde etmesini engeller. Özen gösterilmeyen beden her hangi bir parçası, uğradığı zararı beyne iletacaktır. Gençlere sağlıklarını nasıl koruyacaklarını öğretirken çok sabır ve sebat gösterilmelidir. Bu hususta iyi bilgilendirilmeleri gerekir ki, her bir kas ve organ, gerek istemli gerek istemsiz eylemlerde en iyi sağlık durumunu netice verecek şekilde güçlendirilip disipline edilsin ve beyin de çalışmanın yol açtığı yüklenmeye dayanacak biçimde

kuvvetlendirilsin. Hıristiyan Eğitimi, 124.

Ebedî antlaşmanın işlevi, Tanrı'nın yasasını yüreğimize ve zihnimize yazmaktır; hem yüreğimiz hem de zihnimiz "ruhumuzun iç kalesi"nde bulunur; bu da beynimizdir.

Bir erkek ya da kadının zihni, saflık ve kutsallıktan bir anda ahlaksızlığa, yozlaşmaya ve suça düşmez. İnsanı ilahi olana dönüştürmek de, Tanrı'nın suretinde yaratılmış olanları vahşi ya da şeytani olana alçaltmak da zaman alır. Bakıp durarak değişiriz. Yaratıcısının suretinde biçimlendirilmiş olsa da, insan zihnini öyle eğitebilir ki, bir zamanlar tiksindiği günah ona hoş gelir. Nöbet tutmayı ve dua etmeyi bıraktıkça, kaleyi, yani yüreği, korumayı da bırakır ve günaha ve suça karışır. Zihin bayağılaşır; ahlaki ve entelektüel güçleri köleleştirmeye ve onları daha kaba tutkulara boyun eğdirmeye yönelik biçimde eğitilirken, onu yozlaşmadan yükseltmek imkansızdır. Nefsani zihne karşı sürekli bir savaş sürdürülmelidir; ve zihni yukarıya çekecek ve onu saf ve kutsal şeyler üzerinde tefekküre alıştırarak Tanrı'nın lütfunun arındırıcı etkisiyle desteklenmemiz gerekir. Adventist Home, 330.

“Zihin”, “kalp” ve “beyin” “ruhun içkalesi”dir. İçkale, günahın içeri girmesine karşı korunması gereken bir kaledir.

Mesih, Baba'ya ettiği duasında, zihne ve ruha kazanması gereken bir dersi dünyaya verdi. “Sonsuz yaşam şudur,” dedi, “tek gerçek Tanrı olan seni ve gönderdiğin İsa Mesih'i tanımlar.” Yuhanna 17:3. Bu, gerçek eğitimidir. Güç kazandırır. Tanrı'yı ve O'nun gönderdiği İsa Mesih'i deneyimsel olarak tanımak, insanı Tanrı'nın suretine dönüştürür. İnsana kendine hâkim olma gücü verir; alt doğasının her dürtü ve tutkusunu zihnin daha yüce güçlerinin denetimi altına alır. Sahibini Tanrı'nın evladı ve göğün mirasçısı yapar. Onu Sonsuz Olan'ın zihniyle paydaşlığa kavuşturur ve evrenin zengin hazinelerini ona açar.” Mesih'in Örnek Dersleri, 114.

“Daha yüksek yetiler”, “alt tabiatın dürtü ve tutkularını” denetlemek ve itaat altına almak için kullanılmalıdır. Daha yüksek yetiler zihinde bulunur ve insanı “Tanrı'nın suretine dönüştüren” şey, “Sonsuz Olan'ın zihniyle paydaşlık”tır. Yüz kırk dört binin mühürlenme zamanında bir sınıfta canavarın sureti, diğer sınıfta ise Mesih'in sureti oluşur. Bu dönüşümü gerçekleştiren şey, zihinlerin bağ kurmasıdır. Pavlus'un tanımladığı şekilde bedensel ya da cismani bir zihne sahip olanlar, beden — yani canavarın — suretini oluştururlar. Mesih'in zihnine erişmiş olanlar ise Mesih'in suretini oluştururlar. Antlaşmanın vaadi, her ne kadar hepimiz bedensel bir zihinle doğmuş olsak da, iman ettiğimizde Mesih'in zihnine erişebileceğimizdir.

İçinizde, Mesih İsa'da da olan bu düşünce bulunsun: O, Tanrı özüne sahip olduğu halde, Tanrı'ya eşit olmayı sınımsız sarılacak bir şey saymadı; ama kendini boşalttı, bir kul biçimini aldı ve insanlara benzer oldu; insan olarak bulunduğu anda ise kendini alçalttı ve ölüme, hem de çarmıh ölümüne kadar itaat etti. Filipililer 2:5-8.

İçimizde, Mesih'te de olduğu gibi, Mesih'in düşüncesi olmalı; çünkü O'nun suretinde yaratıldık. Ama bizde o düşünce yok; benliğe bağımlı, günaha satılmış bir zihne sahibiz.

Böylece şimdi Mesih İsa'da olan, benliğe göre değil, Ruh'a göre yürüyenlere artık hiçbir mahkûmiyet yoktur. Çünkü Mesih İsa'daki yaşam veren Ruh'un yasası beni günahın ve

ölümün yasasından özgür kıldı. Yasa'nın, benlik yüzünden güçsüz olduğu için yapamadığını Tanrı yaptı: Kendi Oğlunu günahlı benliğe benzer biçimde ve günah için göndererek, günahı benlikte mahkûm etti. Öyle ki Yasa'nın doğruluğu, benliğe göre değil, Ruh'a göre yürüyen bizde yerine gelsin. Benliğe göre olanlar benliğe ait olanları düşünür; Ruh'a göre olanlarsa Ruh'a ait olanları. Benliğin düşüncesi ölüm, Ruh'un düşüncesi ise yaşam ve esenliktir. Çünkü benliğin düşüncesi Tanrı'ya düşmandır; Tanrı'nın yasasına boyun eğmez, zaten eğemez. Bu nedenle benliğin içinde olanlar Tanrı'yı hoşnut edemez. Ne var ki siz, eğer Tanrı'nın Ruhu içinizde yaşıyorsa, benliğin içinde değil, Ruh'un içindediniz. Birinde Mesih'in Ruhu yoksa, o Mesih'e ait değildir. Mesih içinizdeyse, beden günah yüzünden ölüdür; ama Ruh doğruluk nedeniyle yaşamdır. Romalılar 8:1-10.

Ruh'a ait olmak yaşamdır; bedene ait olmak ise ölümdür. Beden alt tabiatımızdır; duygularımızın kaynağıdır. Bedensel alt tabiatın, yüksek tabiat tarafından yönetilmesi gerekir; bu da irademizi Kutsal Ruh'a boyun eğiş içinde kullanmakla sağlanır. Benliğe ait daha yüksek aklımız burada ve şimdi dönüştürülebilir; ama alt tabiatımızın değişmesi için İkinci Geliş'i beklemek gerekir.

Hezekiel'in iki değneği, avlu olarak temsil edilen bir değneği belirler ve o değnekle temsil edilen dönem 1798'de sona erdi. Bu dönem, cemaatin putperestlik tarafından bin iki yüz altmış yıl ve papalık tarafından bin iki yüz altmış yıl çiğnenmesiyle tam olarak ikiye ayrılmıştı. O değnek, Tanrı'nın mabedinin çiğnenmesini temsil etmiyordu; çünkü Tanrı'nın mabedi güney krallığında bulunuyordu. Putperestlik ve papalık tarafından çiğnenen cemaat bir insan tapınağıydı; ancak güney krallığıyla ilişkisi bakımından o beden idi ve Tanrı başı yerleştirmeyi güney krallığında seçmişti. Kuzey krallığı beden, güney krallığı ise baştı.

Kuzey krallığının, her biri bin iki yüz altmış yıl süren iki bölümü, beden tapınağındaki günaha yönelik iki farklı eğilimi—kalıtsal ve sonradan geliştirilen eğilimleri—temsil ediyordu. Paganizm, beden tapınağında günahın kalıtsal eğilimlerinin bir simgesiydi; papalizmin paganizmi din olarak benimsemesi ise günaha yönelik sonradan geliştirilen eğilimleri temsil ediyordu. Her iki durumda da, İkinci Geliş'e kadar beden tapınağı dönüştürülemezdi; bu nedenle kuzey krallığını simgeleyen çubuk yalnızca 1798'e kadar uzanıyordu ve Yuhanna'ya tapınağı ölçmesi söylendiğinde, o çubuk hariç bırakılacaktı.

"Dönüşüm" sözcüğü, bir hâl ya da koşuldan başka bir hâl ya da koşula değişmeyi ifade eder. Âdem ile Havva günah işlediğinde, aslı durumlarından "dönüştüler"; zira Tanrı'nın suretinde, kusursuz olarak ve üst güçlerin alt güçleri denetlediği bir halde yaratılmışlardı. Günahlarıyla, alt güçlerin üst güçlere üstünlük kurduğu bir duruma "dönüştüler". Bu durumu bütün soylarına aktardılar.

Hezekiel'in iki değneğine ilişkin peygamberî anlatıda Rab, baş, yani kralın ikamet ettiği başkent olması için Yeruşalim'i seçti. O, üstün otorite olacaktı. İki değnek benzetmesinde güney krallığı, kuzeydeki daha yüksek krallığa göre daha alt bir güçtü. Değneklerin birleştirilmesiyle temsil edilen dönüşüm, güney krallığının yeniden baş konumuna döndürülmesini gerektiriyordu. O, kuzey krallığına dönecekti; çünkü o zaman gerçek kuzey kralıyla birleşmiş ve gerçek kuzey krallığının taht odasıyla bağlantılı hâle gelmiş olacaktı.

Bu nedenle, kuzey krallığı yalnızca 1798'e kadar uzandı ve Yuhanna'ya, yalnızca 1798'e kadar uzanan avluyu dışarıda bırakması söylendi. Güney krallığı, üçüncü meleğin gelişiyle iki bin üç yüz yılın esasına bağlanacaktı, ama kuzey krallığı, Yuhanna'nın o zaman ölçtüğü tapınağın iki bölümünde uluhiyet ile insanlığın birleşimi tamamlandığında sona erecekti. Kuzey krallığı, üçüncü meleğin gelişinde kırk altı bağıyla güney krallığına bağlandı, fakat güney krallığında olduğu gibi 1844'e doğrudan bağlanmadı.

Güney Krallığı, hem kırk altı yıllık mabetle hem de iki yüz yirmi yıl ile temsil edilen ilâhiyet ile beşeriyetin birleşimiyle bağlantılıydı. Kuzey Krallığı ise 1798'de, kırk altı yıllık mabedin temelini atılışını işaretledi; fakat orada nihayete erdi; zira temel olarak Mesih'in üzerine aldığı bedeni temsil ediyordu ve O'nun bedeni dünyanın kuruluşundan beri boğazlanmıştı. Bütün mabetler birbirinin yerine geçebilen sembollerdir; 1798'deki kırk altı yılın temeli O'nun beşerî bedenini, o kırk altı yılın 1844'teki nihayeti ise O'nun İlâhiyetini işaret eder.

1798'e kadar ayaklar altına alınan topluluk Tanrı'nın kutsal mekânı değildi; her ne kadar o zaman diliminde Tanrı'nın kutsal mekânının ayaklar altına alındığı şeklinde temsil ediliyor olsa da, bu ayaklar altına alma Tanrı'nın tapınağını ve adını yerleştirmek üzere Yerusâlim'i seçtiği güney krallığında gerçekleştiriliyordu. Ayaklar altına alınmış olan topluluk ulusları temsil ediyordu; bedeni temsil ediyordu.

Âdem ve Havva günah işlediğinde, insanlığın günah tarafından ayaklar altına alınmasının yedi bin yıllık "yedi zamanı" başladı. O anda, dünyanın kuruluşundan beri kurban edilen Kuzu, insanlığın günahlı çıplaklığını örtmek için kuzu derileri verdi. İnsanlığın ayaklar altına alınması 1798'de sona erdiğinde, tapınağın kutsanmış her temsilinin temeli ve kurucusu olan Kuzu yeniden kurban edildi. Orada kuzey krallığı ve onda temsil edilen insan tapınağı sona erdi.

1798, sahte Deccal'in, 538 yılındaki yetkilendirilmesiyle başlayıp üç buçuk peygamberlik yılı boyunca süren şeytanî tanıklığını verdikten sonra öldürüldüğü yıld; bunun öncesinde ise 508 yılında başlayıp otuz yıl süren bir hazırlık dönemi vardı. Bu, doğumuyla başlayan ve vaftiz edildiğinde, yani yetkilendirildiğinde sona eren Mesih'in otuz yıllık hazırlığının şeytanî bir taklidiydi; ve bundan sonra O, dünyanın kuruluşundan beri boğazlanmış olan Kuzu'nun çarmıha gerildiği ana ulaşana dek üç buçuk gerçek yıl boyunca tanıklığını verdi. Sonra da tapınak yıkıldığında onu üç gün içinde yeniden ayağa kaldıracağına dair vaadi gerçekleşti.

O, kendi beden tapınağını ayağa kaldırarak olacak; çünkü dirilişi gerçekleştiren O'nun tanrısallığının gücüydü; çünkü tanrısallığı çarmıha gerildiğinde ölmedi, çarmıhta ölen insanlığıydı; çünkü Tanrı'nın ölmesi imkânsızdır.

"Ben diriliş ve yaşamım" (Yuhanna 11:25). "Canımı veriyorum ki onu yine alayım" (Yuhanna 10:17) diyen O, mezardan, kendinde var olan yaşama dirilerek çıktı. İnsan doğası öldü; ilahî doğa ölmedi. Mesih, ilahî doğasında, ölümün bağlarını kırma gücüne sahipti. Kendinde, dilediğini diriltmek üzere yaşam olduğunu ilan eder. Seçilmiş Mesajlar, kitap 1, 301.

1798'de, "kuzey krallığı"nın barındıran insan mabedi sona erdi; zira alt tabiatın simgesi olarak, İkinci Geliş'teki dirilişe kadar değiştirilemezdi. Bununla birlikte, Mesih'in dönüştürülebilen

tapınağı ayağa kaldırdığı kırk altı yılın temelini belirledi; aklın daha yüksek güçlerinin simgesi olan ve bir günahkâr aklandığı anda dönüşen bu tapınak, “güney krallığı” ile temsil ediliyordu.

Mesih'in bizzat attığı temel üzerine, elçiler Tanrı'nın kilisesini inşa ettiler. Kutsal Yazılar'da, kilisenin inşasını betimlemek için sık sık bir tapınağın inşa edilmesi benzetmesi kullanılır. Zekeriya, Rab'bin tapınağını inşa edecek Dal olarak Mesih'ten söz eder. Ulusların da bu işe yardım edeceğini söyler: 'Uzakta olanlar gelip Rab'bin tapınağını inşa edecekler'; ve Yeşaya şöyle bildirir: 'Yabancıların oğulları senin surlarını yükseltecek.' Zekeriya 6:12, 15; Yeşaya 60:10.

Bu tapınağın yapılışından söz ederken Petrus şöyle der: “O’na, insanlar tarafından reddedilmiş ama Tanrı tarafından seçilmiş ve değerli olan Yaşayan Taş’a yaklaştıkça, siz de yaşayan taşlar olarak, ruhsal bir ev ve kutsal bir kâhinlik olarak bina ediliyorsunuz; İsa Mesih aracılığıyla Tanrı’ya makbul ruhsal kurbanlar sunmak için.” 1. Petrus 2:4-5.

Yahudi ve Yahudi olmayan dünyanın taşocağında elçiler çalıştılar, temele koymak üzere taşlar çıkardılar. Pavlus, Efes’teki imanlılara yazdığı mektubunda şöyle dedi: “Öyleyse artık yabancı ve garip değilsiniz; kutsallarla birlikte yurttaşlar ve Tanrı’nın ev halkısınız; elçiler ve peygamberlerin temeli üzerine inşa edildiniz; baş köşe taşı bizzat İsa Mesih’tir; O’nda bütün yapı birbiriyle uyumlu biçimde kenetlenerek Rab’de kutsal bir tapınak olarak büyüyor; siz de Ruh aracılığıyla Tanrı’nın konutu olmak üzere O’nda birlikte inşa ediliyorsunuz.” Efesliler 2:19-22.

Ve Korintlilere şöyle yazdı: 'Bana verilmiş olan Tanrı lütfuna göre, bilge bir usta mimar gibi temeli attım ve bir başkası onun üzerine inşa ediyor. Ama herkes onun üzerine nasıl inşa ettiğine dikkat etsin. Çünkü atılmış olandan, yani İsa Mesih'ten başka bir temeli kimse atamaz. Şimdi, eğer biri bu temel üzerine altın, gümüş, değerli taşlar, odun, ot, saman ile inşa ederse; herkesin işi açığa çıkacaktır: çünkü o gün bunu ortaya koyacak, çünkü ateşle açığa çıkarılacaktır; ve ateş, herkesin işini ne türden olduğunu sınayacaktır.' 1. Korintliler 3:10-13.

Elçiler, sağlam bir temel üzerine, yani Çağların Kayası üzerine inşa ettiler. Bu temele dünyadan söküp çıkardıkları taşları getirdiler. Yapıcılar pek çok engelle karşılaşarak çalıştılar. İşleri, Mesih’in düşmanlarının muhalefeti nedeniyle son derece zorlaştı. Sahte bir temel üzerine inşa edenlerin bağnazlığına, önyargısına ve nefretine karşı mücadele etmek zorunda kaldılar. Kilise için yapıcı olarak çalışanların birçoğu, Nehemya’nın günlerindeki sur yapıcılarına benzetilebilir; onlar hakkında şöyle yazılmıştır: “Suru öğrenler de, yük taşıyanlar da, yükleyenlerle birlikte, herkes bir eliyle işte çalışıp öteki eliyle silah tutuyordu.” Nehemya 4:17. Elçilerin İşleri, 595, 596.

Bu incelemeye bir sonraki makalede devam edeceğiz.

İnsanın düşüşü bütün gökleri kederle doldurdu. Tanrı’nın yarattığı dünya, günahın lanetiyle bozulmuş ve sefalet ve ölüme mahkûm varlıklarca meskûn hâle gelmişti. Yasayı çiğnemiş olanlar için kurtuluş görünmüyordu. Melekler övgü ilahilerini söylemeyi bıraktılar. Göksel sarayların her yanında, günahın neden olduğu yıkım için yas tutuluyordu.

Tanrı'nın Ođlu, göğün görkemli komutanı, düşmüş insan soyu için acıma duygusuyla sarsıldı. Kayıp dünyanın ıstırapları gözlerinin önüne serilirken yüreği sonsuz merhametle doldu. Ama ilahi sevgi, insanın kurtulabilmesi için bir plan tasarlamıştı. Tanrı'nın çiğnenmiş yasanı günahkârın hayatını talep ediyordu. Bütün evrende, onun hak iddialarını insan adına karşılayabilecek yalnız bir kişi vardı. İlahi yasa Tanrı'nın kendisi kadar kutsal olduğundan, ancak Tanrı'ya denk olan biri onun çiğnenişine kefarete sunabilirdi. Düşmüş insanı yasanın lanetinden kurtarıp onu yeniden gökle uyuma kavuşturabilecek olan Mesih'ten başkası değildi. Mesih, günahın suçluluğunu ve utancını üzerine alacaktı—günah, kutsal Tanrı için o denli tiksindiriciydi ki Baba ile Ođlu'nun ayrılmasını gerektiriyordu. Mesih, mahvolmuş insan soyunu kurtarmak için ıstırapın en derinlerine inecekti.

Baba'nın huzurunda, günahkârın lehine O yalvardı; bu arada göksel ordular, sözlerin ifade edemeyeceği bir ilgi yoğunluğuyla sonucu bekliyordu. Uzun süre devam etti o esrareniz istişare—düşmüş Âdemoğulları için 'barış öğüdü' (Zekeriya 6:13). Kurtuluş tasarısı, dünyanın yaratılışından önce hazırlanmıştı; çünkü Mesih, 'dünyanın kuruluşundan beri boğazlanmış Kuzu'dur' (Vahiy 13:8); yine de, suçlu insan soyu uğruna Oğlunu ölüme feda etmek, evrenin Kralı için bile bir mücadeleydi. Ama 'Tanrı dünyayı o kadar çok sevdi ki, biricik Oğlunu verdi; öyle ki O'na iman eden hiç kimse mahvolmasın, ama sonsuz yaşama sahip olsun.' Yuhanna 3:16. Ah, kurtuluşun gizemi! Kendisini sevmeyen bir dünya için Tanrı'nın sevgisi! 'Bilgiyi aşan' o sevginin derinliklerini kim bilebilir? Sonsuz çağlar boyunca, ölümsüz zihinler, kavranamaz o sevginin gizemini anlamaya çalışırken hayret edecek ve tapınacaklar.

"Tanrı, Mesih'te, 'dünyayı kendisiyle uzlaştıarak' kendini gösterecekti. 2. Korintliler 5:19. İnsan, günah yüzünden öylesine yozlaşmıştı ki, doğası saflık ve iyilik olan Tanrı ile kendi başına uyum içine girmesi imkânsızdı. Ama Mesih, insanı yasanın mahkûmiyetinden kurtardıktan sonra, insan çabasıyla birleşmek üzere ilahi güç bahşedebilirdi. Böylece Tanrı'ya tövbe ve Mesih'e imanla, Adem'in düşmüş çocukları bir kez daha 'Tanrı'nın oğulları' olabiliirdi. 1. Yuhanna 3:2." Atalar ve Peygamberler, 63, 64.